

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ

3

ΔΡΑΧΜ.

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ ΤΕΡΑΣ

Είδαν το κορμί της νά είνε τυλιγμένο από κάτι θεώρατα φίλο-κάμια.

ΙΑΕ ΣΕΛΙΔΑ 4η

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΑΘΕΝΑ 1698 85
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 26/3/38
ΑΡΙΘ.

М. МАГКАКИ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

Στο Πομπιέθεν της Πρωσίας έφυγε ένα μεγάλο αυτοκίνητο με πέντε επιβάτες, οι οποίοι έπληγαν για την πρωινή τους εργασία.

Η εμβύθια είχε καταλάβει τους ανθρώπους αυτούς και τραγουδώντας προχωρούσαν προς το Νισόβατεν.

Ξαφνικά ενώ ο χωρικός Κάρολος έδραζε μία κορώνα, ακούστηκε ένας τρομερός κρότος και το δοχείο της βενζίνης έξερράνθη.

Η βενζίνη σκορπίστηκε και σπύριξε ανθρώπους, οι οποίοι έκαρδονοποιήθηκαν άμεσα από τις φλόγες.

Τα πράγματα εύρισκοντο εις το σημείον αυτό όπου μακριά από ένα άλλο αυτοκίνητο που

ήρχετο είδαν τις φλόγες και προέστρεξαν εις βοήθειαν.

Έπειτα από πολλούς κόπους κατορθώθη η κατάσβεσις του αυτοκινήτου και η μεταφορά των θυμάτων εις το πλησιέστερον νοσοκομείον.

Αυτό μας θυμίζει ένα άλλο τρομερότερον δυστύχημα, το όποιον συνέβη εις ένα λεωφορείον με περισσότερον κόσμο.

Ο σφαιρικός άκουσε μία διαφυγή και έσταμάτησε απότομα το αυτοκίνητο, αλλά δεν έπρόφασε θέσπαι να εισηγοιήσει και τους επιβάτες.

Μία μεγάλη φλόγα περιτριγύρισε άμεσα το λεωφορείο.

Το αυτοκίνητο εκάη ως πυροτέχνημα, οι δε επιβάτες του ως λαμψάδες.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ = ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

του Ντ' Αννούτσι

Αν και δεν αγαπήμαστε, ύπάρχει ωστόσο στη ζωή μας κάποια γλυκύτης, που σκεπάζει τις θλίψεις μας.

Χθές, ενώ σου μιλούσα, ενώ σάκουνα, ενώ το πέλαος τρεμούλαζε γαλήνια, ενώ τα σύννεφα πρέχανε στον ουρανό σκορπία, οι θλίψεις μου, μου φαίνονταν μακρινές... Πόσο ελαφρά αναστέναζε στις άκρογαλίες το κύμα !...

Και γω δεν ξέρω τι πρόσχα περισσότερο. Το ρυθμό των θημάτων σου, ή το κλάμμα των κυμάτων; Τα λόγια σου, ή τους στοχαμούς μου.

Δεν είχα καμιά σullenή. Μόνον αισθανόμουν. Πες μου, σου τυχκε καμιά φορά να θρίσκεισ στην ανάρωση, και νάναι ο Άντριλς σκυθρωπός; Τίποτε δεν ύπάρχει πιο γοντεντικό στον κόσμο, απ' αυτό...

Απ' αυτή την γοντεία, κάτι είχε μείνει στην καρδιά μου, χθές. Όσο, δεν αγαπήμαστε !...

Ήσουνα πολύ κουρασμένη χθές. Τα τριαντάφυλλα πέραν από τα χέρια σου... Σε βλέπω ακόμα έτσι...

Ό ! Νά μπορούσα να σάς ξαναδώ ακόμα μία φορά έτσι !...

Ίσως... Μά... Τι λέω; Κύρια μου, είστε σαν κίπος κλειστός για μένα, όπου δεν μπήκε κανείς μέσα.

Οι τριανταφυλλίες, σκορπούν ένα θείο άρωμα, που καταπραίνει το πάθος εκείνου που τ' αγαπεί.

Γνωρίζω την όλην σας. Ο πόνο σας, με τραβεί κοντά σας, περισσότερο από τα θέληγπρά σας...

Για μένα είστε ή πανύρια, που περνάτε από τους ταπεινούς δρόμους της γης...

Α !... Πώς κατάντησα !... Γιατί να σάς τα πω αυτά; Συγχωρεστέ με, τόν όνειροπαρμένο !... Συγχωρεστέ με... Έξω το πέλαος ευαριστεί.

Οι ναυτές τραγουδούν !... Αυτό ταυριάζουν πιοτερόν απ' οποια μένη ψυχή μας... Μακάρι, κι' αύριο, νάναι ο Άντριλς σκυθρωπός !

Ό !... Έσεις, που δεν σάς λέω με τόνόμα σας το γλυκό, γιατί ούτε μάγαπατε, ούτε σάς αγαπώ !...

(Από το «Τραγουδία του Παραδείσου»).

ΟΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ένα τόσο δροσερό, γλυκό προσηνιάκι που άκτινοβολούσε ως τα κτήες από γέλιο και χαρά, πόσο πικρές αναμνήσεις το τρυγυρίζουν... μέσως !...

Είνε οι μάσκες που τις μιλούσαν για τα πιο όμορφα όνειρα των πόθων της εκτής, μάσκες μεταξωτές πολυώρυμες, μάσκες που πετούνε τώρα δίχως μιλιά, δίχως χαμμιάν έκφρασι...

Η Ποθούλα σκέπτεται... Είνε λυπημένη... Πάει, έφυγε ή άποκρηά, όπως περνάει στον κύκλο κάθε χρονιας για να μάς κάνει να λωιδουμε πως έχουμε ακόμα μέσα μας λίγη πνοή παιδικής χαράς, παρ' όλους τους σεθντάδες και τις μαύρες έννοιες της ζωής, παρ' όλο που γέμισαν τα κεφάλια μας χιόνια και

καρμίνια που μάς έστειλε ο πόνος κι' ο καιρός.

Μάσκες που γελούσαν, που μιλούσαν κτές... — μάσκες που κρύβανε μάγουλα δλο τριαντάφυλλα, χελία δροσερά και ποθητά για φίληματα, σαν πηγούλα στα δίψασμένα χείλη στρατοσκόπου, — μάσκες που σκεπάζανε μάτια που κάνανε παιγνίδια σαν πεταλούδες πάνω σ' ανθότοπους, — μάσκες λογής, λογής πετούνε θουδές, φρικτές και τραγικές στη σκέψη απόψε της ώρας της Ποθούλας.

Πάει, πέροσε γοργά και φευγάλα ή τρελή άποκρηά.

Μάς έκανε να θυμηθούμε τα παιλιά, τα πολύ πολιά, τα άγιασμένα, που είχαμε κλεισμένα και ξεκαμμένα σε μία γωνία της καρδιάς μας.

Λυγρές ώραιες, ανυπότακτες καλομηνες, τρελάι περρότοι, άθνηες ολούετες που χόρευαν σε ζεστά και άρωματισμένα σαλόνια όπως και σ' ένα περβόλι το λουλούδια στο φτάσιμο της αμνής αυ-

ρας, — όλα περνούνε σαν οικίες μαύρες, σιωπλές κείσας ώραιες ζωής που έσθουσε, όλα τρυγυρίζουν απ' τη σκέψη της πανέμορφης Ποθούλας.

Η καρδούλα της εκτής χτυπούσε άνησυχά... Έπνεαν μέσ' στα κρινένια στήθη της οι πειό γλυκές λαχτάρες, — λαχτάρες που έγιναν καύμοι, — λαχτάρες που τις εξύπνισσε σ' ένα παθάρικο ταγκό κάποιος ώραιος περρότος, που της έσκόρπισε μ' ένα έρωτικό χαμόγελο, ροδοφύλλα και λόγια άλο μέλι.

Τα στήθη της άνασαναν, πετούσαν όπως κ' ένα μαρσό στην κούλια του, που άνοίγει τα χερσάκια του για ν' άγκαλιάσει τη ζωή.

Όλη ή ζωή — στο μεθύδι της άποκρηάς, — ήταν δική της.

Κάνανε σύννεφο στον όρίζοντα των έλπίδων της.

Την είκαν άγκαλιάσει οι λαχτάρες του έρωτα.

Τών πειό ώραιών πόθων τα γουδια στο φτάσιμο της αμνής αυ-

ΤΗΣ ΠΟΘΟΥΛΑΣ

ΧΡ. Α. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗ

Πίσω από μία μάσκα φιλούσε και φιλιόταν.

Στο προβλίσμα ενός χορού, έπλεκε άδίες.

Μά όλα σόυσανε.

Κι' άπόμειναν μόνο οι τραγικές μάσκες, μάσκες θουδές, μάσκες σαρκασμού και πόνου.

Νοσταλγεί ή λυπημένη Ποθούλα κάποιες στιγμές γλυκές που πέρασαν σαν όν όνειρο που χάθηκε.

Όλα ήταν ένα παραμύθι, που δεν τέλειωσε...

Θυμάται κάποια μάτια φωτεινά γλυκά, γαλινεμένα πίσω από μία μάσκα που γελούσαν, που της μιλούσαν έρωτικά — θυμάται τα μάτια εκείνα που τώρα τ' άντικρύζει με τη βερίδα σκέψης της σαν μαρμαζωμένα λουλούδια.

ΧΡ. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ=

ΣΤΑΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΑΣ

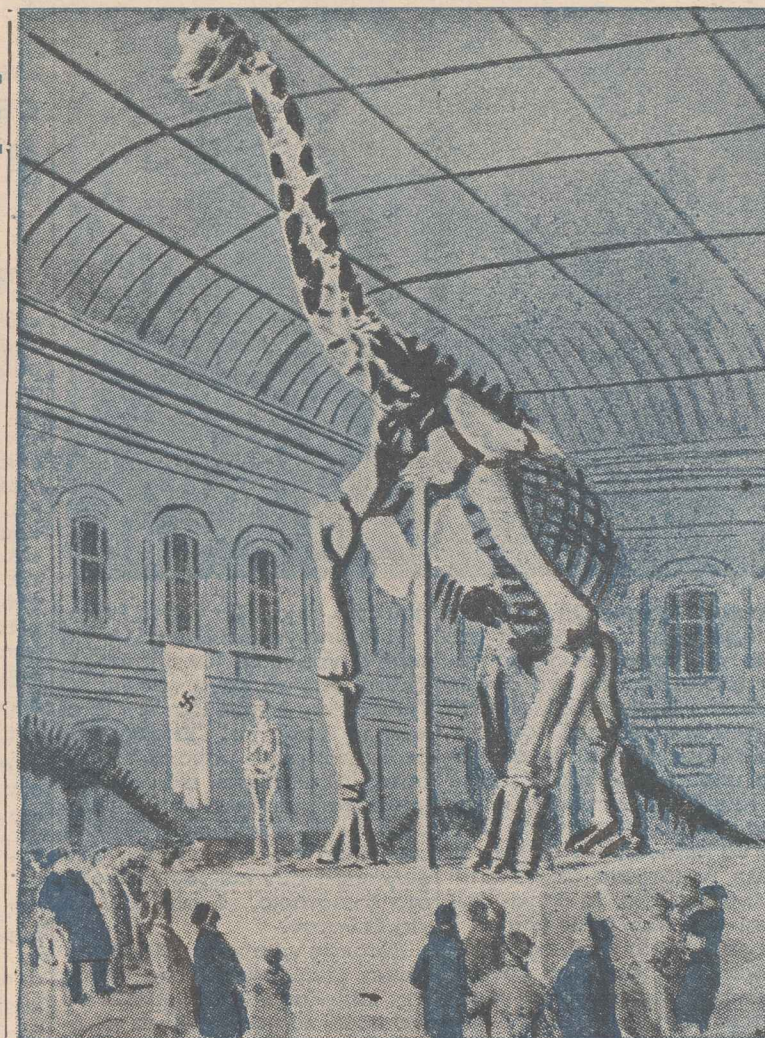
Το «Αδαμοπούλειον»

Εις τας Φιλίππινας, το νησιωτικόν σύμπλεγμα το έκτεινόμενον μεταξυ της Σινικής θαλάσσης και του Ειρηνικού Ωκεανού, εύρισκονται έν όλω άποικισμένοι δώδεκα Έλληνες. Τρεις όμως έξ αυτών εις την πρωτεύουσαν του συμπλέγματος, την Μανίλαν, επί της νήσου λαμπράν, επέτυχον να ύψωθουν έναναι και από τους περισσότερους έντοπους και μαζί με τους ίδιους των έαυτούς να τιμήσουν και την πατρίδα των. Είνε και οι τρεις από τα περίεργα εκείνα φαινόμενα της Έλληνικής φυλής, που ήμπορούν ε πάντα να κατορθώσουν εις οίαν δήποτε ξένην χώραν, με μόνα έφθια την θέλησιν και την ευφυϊαν των.

Ο πρώτος έξ αυτών, όνόματι Γεώργιος Λουκάς Αδαμοπούλος ή Αδαμοον ίδρυσε προ όλίγων έτών λαμπράν σχολήν βιομηχανικής χημείας εις την Μανίλαν, εις την όποιαν συνεργάζονται οι άλλοι δύο.

Ποιοι οι σκοποι του ιδρύματος, έκτιθενται εις ένα ώραιότατον θέβλιον, το όποιον μαζί με άλλα δι-αφαστιστά της δράσεως της σχολής μάς άπεσάλλουν από την Μανίλαν : «Τόν Ιούλιον του 1932, λέγει οίδρυτής, συνέσπασα την Αδαμοπούλειον Σχολήν βιομηχανικής και μηχανικής χημείας, με την πρόθεσιν να θεμελιώσω ένα ίδρυμα, όπου άνδρες και γυναίκες πάσης ηλικίας, υπό ιδεώδεις συνθήκας, με παραμεριόμον των υπερβολικότητων της παιδείας, θα ήδύναντο να καταρτισθούν τεχνικά, εις τρόπον ώστε να ήμπορούν να κατακτήσουν έντιμωα και αξιοπρεπώς, λαμπράς υπευθύνους θέσεις. Η Αδαμοπούλειος δεν είνε προπαρασκευαστική της σχολή. Είνε πλήρης σχολή. Οι άποφοίτοι της εισέρχονται άμέσως εις οίονδήποτε κλάδον της βιομηχανικής και της μηχανικής χημείας, Έκαστοτάδες άποφοίτων της σχολής κατέχουν σήμερα λαμπράς υπευθύνους θέσεις...»

Έκείνο όμως, το όποιον πρέπει να μάς συνηκνή ιδιαιτέρως, ως Έλληνες, είνε ο ένθουσιασμός με τόν όποιον ίδρυτής και συνεργάται του διακρύσσον την ελληνικότητα των.

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΕΤΑΘΗΡΙΟΝ

Η άποστολή Νικ Μάνεν διήλθε από Βορρά προς Νότον με είδικην έπιτολήν να έρευνήσει τα υποσώματα μιας άρχέγονης εποχής, δια λογαριασμόν του ζωολογικού Μουσείου του Βερολίνου.

Κατά μίαν έκοκαφήν το φυάρι ενός μαύρου έκτύπισε επάνω σ' ένα κόκαλο.

Ο μαύρος έτρόμαξε και πήρε δρόμο φωνάζοντας έπειδή ένόμιε ότι έκτύπισε επάνω σε άν θρωπίνο σκελετό.

Ο Νικ Μάνεν προσέτρεξε στις φωνές του μαύρου, και παρετήρησε ένα όγκωδες κόκαλο.

Άμέσως εκάλεσε τα άλλα μέλη της άποστολής και άφου ελάσαν ένα κύκλο, άρχισαν

τότε με τρόπο να θγάζουν τα κόκαλα.

Τέλος έπειτα από μία άλόκληρη ημέρα εργασίας κατορθώσαν να θγάλουν εις φώς ένα από τα καταπληκτικότερα φαινόμενα της φύσεως.

Ήταν ο σκελετός ενός μεγαθηρίου.

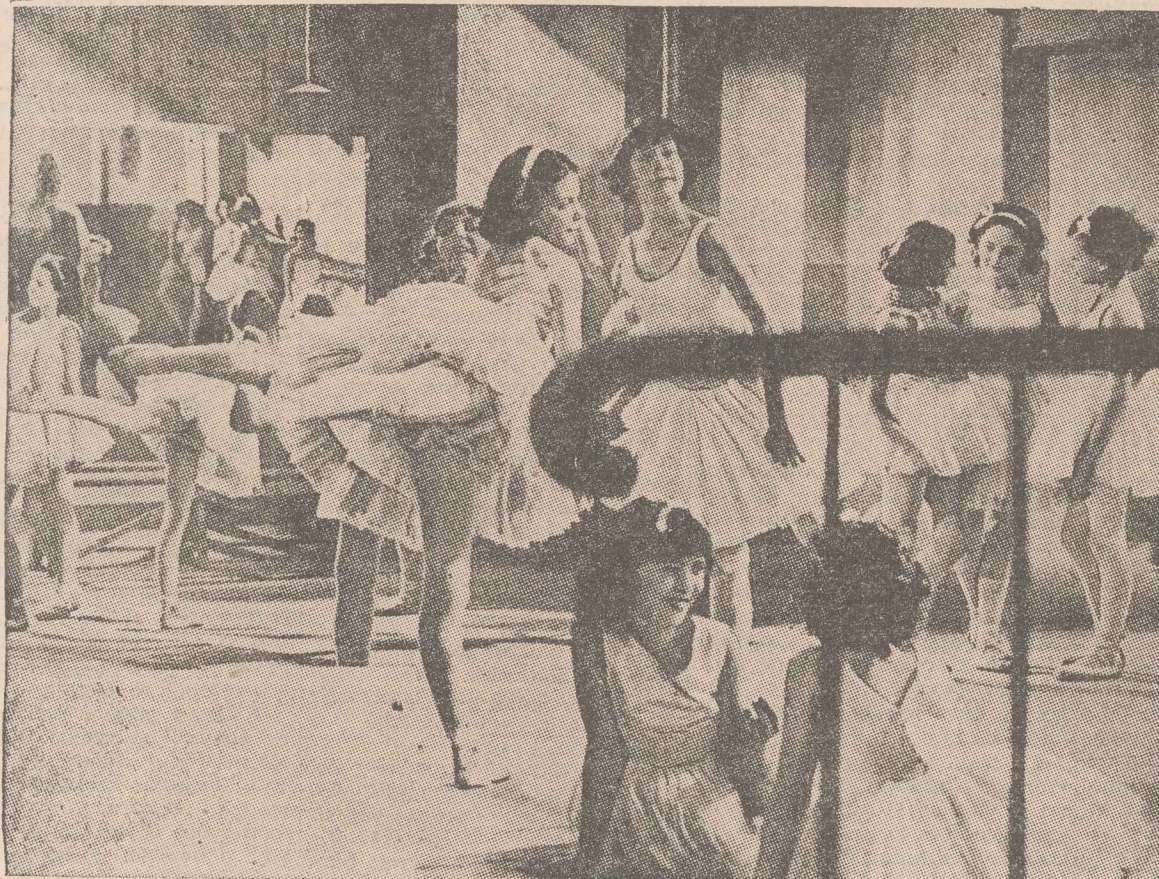
Ο σκελετός τότε φορτώθηκε προσεκτικά σε κιβώτια και άπεστάλη εις Βερολίνον.

Ο σκελετός εοτήθηκε σε μία από της μεγαλύτερες αίθουσες του μουσείου.

Το μεγαθηρίον είχε μήκος 21 μέτρων, από την ουρά μέχρι το κεφάλι, ύψος δε 12 μέτρων.

Τέτοιο μεγαθηρίον είνε πρωτοφανές για τα προϊστορικά όντα της φύσεως.

ΣΧΟΛΗ ΡΥΘΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΡΟΥ

Μία εξαιρετικά πρωτότυπος Σχολή Ρυθμικής λειτουργεί στο Παρίσι. Μαθήτριά της υπερμοντέρνας αυτής σχολής είνε κορίτσια καλών οικογενειών των Παρισίων. Η εκμάθησις του χορού γίνεται μέσα εις μίαν κυκλικήν και άπέραντον αίθουσαν, την όποιαν περβάλλουν μεγάλοι από κυρτάλλον καθρέπται. Τουτό γίνεται δια να βλέπουν τας κινήσεις των επί των κατόπτρων. Από τας μικράς αυτές προέρχονται ά μεγάλοι μολλαρίνοι της Όπερας, τόν όποιον ο μισός είνε επίζηλος. Μία πρώτη μολλαρίνα εισπράττει περ τας 100.000 val. φρ. το χρόνο.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

Έκάρωσες τα μάτια σου τα βεί
Στο μάτια μου, μία μέρα όνειρευτη
Σε τράβηξ' ή δαδιά μελαγχολία
Πού μέσα τους φωλιάζει, μυστική.

Τό δυνατό σου χέρι, δ γοντεία!
Μ' άδύνασε σε κάθε κορυφή
Και γύρω απ' τη ζωή μου την δαδία
Έφανε μίαν άφάνταστη ζωή.

Τώρα, θουδή, γεμάτη άπελπισία
Ψάχνω να θρώ, νυκτοήμερα γυρνά
Άπόνο στο θανάτου τα διδλία,
Την αινιγματική σου την ψυχή.

Μηδ' ο πόνος μου δε σε κρατά
Μηδ' πιά τα δάκρυά μου,
Κάθε μέρα φεύγεις μακριά
Κι' όλο πιο μακριά μου.

Τυλιγμένον μες στη συννεφιά
Και στην καταχνιά, όλλοιά μου
Δε σε ξεχωρίζει καθόρα
Η θαμπή ματιά μου.

Κι' άν κοθής για με παντοτεινά,
Θλιβερά Έρωτά μου,
Πάνε πιά ψυχής μου τα φτερά,
Πάει και το χρυσάφι της καρδιάς (μου)...

«Ο μακροσμένη ώρα ψυχή!
Μές στην άπόλυτη γαλήνη που πλά-
(νύσαι
Από την περασμένη μας ζωή
Τίποτα δεν ταυριάζει να θυμάσαι.

Μά εγώ που καρτερώ το λυγριμά,
Κι' ό λυγριμάς δεν έρχεται για
(μένα,
Τι θα γενώμουν δίχως να πονώ,
Και δίχως να θυμάμαι Έσένα;

ΜΥΡΤΙΣΣΑ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Κατ' είδήσεις εκ Σαγκάης, τα Κινεζικά στρατεύματα ένληργήσαν σφοδρά επίθεσιν νοτίως της σιδηροδρομικής γραμμής Τιεν-Τσι-Που-Κέου και παρ τας όχθας του ποταμού Χουάι. Η πείσις των Κινεζών υπήρξε τόσο σφοδρά ώστε οι Ιάπωνες ήναγκάσθησαν να συμπτυχθούν. Οι Κινεζοί τονίζουν ότι α τελευταία των επιτυχία δέ έχουν γεννηκέναν επίδρασιν επί της εξέλιξης των επικηρήσεων. Εις την εικόνα, ένας όρμος της πόλεως Πιγκ-Που, ύστερα από βομβαρδιόμον.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΙΜΗΣΙΣ ΖΩΗΣ ΜΕΤΑΛΗΣ

Έδω πρωι θέ να με θρή με σιοκν
Ξενύχτη μιάς όργωδικης νυκτιάς,
Τά λόγια μου θα είν' έλαφρές σά-

με ξέθωρο το χρώμα της ζωής.
Στο Άτελιέ θα γράφω κάτι σίχους
που με διακρίσι από τους χειροκρο-
(τούν,

λίγάκι πνευματώδεις κι' άνησυχού
(κι' έπίμονα θα λέω πως τους ζη-
(τούν.

Τη ζωή ευγενικά θα σχεδιάζω
με μολυβιές άργες και τραδικτές
της κάθε μέρας το ποτήρι θε ν' ό-
(δείαζω,

δε δά θυμούμαι τίποτ' από κτές.
Κάθε στιγμήν (αίώνια) θα θαρρεύμαι
κι' ή πληξη μου τ' άστεγερτα θα έ-
(νοχλώ).

σε όλα τα κονοέρ θα χαμοουριέμαι
«Τη Λέμαν; Την έρίσκω απλώς σα-
(κάλω).

Γουστοζικός άρτίστας ο Μπετόβενι
Τι άνεκαρσιστή του Γκρέκο ή μου-
(σική!

Έκείν' ή «Συμφωνία των Άνγέ-
(λων)!

Θέταν καλή άν ήταν ή μισή!
Ο Παλαμάς, καλούτσικος —δε λέω,
μόνο που κάνει ρίμες διαστικές!
Ο Βλαχοζών έχει ένα ίδίωμα φρι-
(κώλο!

«Έχει κολλήσει στις ιδέες της άστι-
(κέα!
Είνε περιμυλ να ζής σ' αυτόν τόν
(τόπο—
έδώ μου κάθεται αυτός ο Παρθε-
(νών)
Κάθε φορά που τόν κυττώ μου κά-
(νει κόπο,
και μου καλθ' το άρκαναίελ των Ά-
(θινών)!

Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ»

Η Κολέτ Γκιόαρ είνε μία από της διασημότερες (βρεντέτες) των παρισινών (μουζικ-κώλ). Βραβεύ-
θείσα πρό τινος εις την Διεθνή Έκθεσιν, πανηγυρίζει τώρα τόν θρίαμβόν της μέσα εις ένα πολυτε-
λέστατον άπαρτμάν, που έχει έννοικίσει ακριβώς απέναντι από το Δημαρχείον της γαλλικής πρω-
τεύουσας. Η Γκιόαρ είχε, σημειώσων, άνακρυχθή τόν παρελθόντα υπήν «Βασίλισσα των Πα-
ρισίων» διά την εξαιρετικην όμορφιά της.

μαγεύουν
μάκι με μ
τη. Ούτε σ
μείνη τώ
ένα στενό οδο
αιριά στην πλά
ρίτη μπορεί να
λίγα χρήματα

μοθάνατος. Ακόμα έρωτεύετο
κάποια Λενναδία Βείς.

ΑΜΟΡΙΣ

Τὸ ἀπαραιτήτο τώρα συμπλήρωμα. πού ἡ ἑλλειψις γώρου στὸ

ΠΙΚΟΣ

ή «φαιρίσιδα της κομποσηπείας» νοθεύειν κεντρά του Χολοκάου, στο Χόλλανδουντ, χορήγησε μία γουντ, παραλαβάνουσα κι' άλλη αποκραπτική ωροεπερίδα, ή την αὐλή τῶν θαυμαστῶν της.

ΑΝΤΩΝ ΖΙΣΚΑ

ΛΕΓΕΟ
ΝΑΡΙΟΙ

μο. Ξαφνικά εδεδχθησαν ομαδικά
πυρά.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΥΑ

Μία μέρα θρήνηκε έρωτεύμενη.

Αυτό συνέβη αυτό:

Πώς συμβαίνει συχνά στα πρόσωπα ιδίως που έχουν πολύ δύσκολο γούστο, που είναι γεμάτα από πνευματικές και φυσικές απαιτήσεις, που δεν νοιώθουν καμιά διασκέδαση από τη μάζα, αποτραβιούνται, απομονώνονται και ζουν μία ξεχωριστή ζωή μακριά από τον κόσμο.

Η ηλικία της αφηγήτριας μου ήταν ακριβώς κι αυτή μία εφημέρια, η οποία σπάνια κατέβαινε ανάμεσα στον κόσμο. Πάντως, στα διάφορα ταξίδια που έκανε από και από τη καρδιά της χτυπούσε περιέργια και το γυναικείο της ένστικτο επαναστατούσε.

Η νέα κυρίαζόταν στον καθρέφτη, επρόκειτο την τουαλέτα της, περιερίσταν την κτενιά της περισσότερο, τη μανικιούρ, τη διαφάνεια της κάλτσας της και τη συμφωνία των χρωμάτων στα φορέματά της.

Οποίος τη γνώρισε καλά άμεσα θα διακρίνει αυτά τα συμπτώματα. Έν τούτοις καταρρώθων να επιβάλλεται στον εαυτό της και να κρύβει από τα μάτια του κόσμου την ταρachie του οργανισμού της.

Χρόνια τώρα έζησε αποκολλημένη διαρκώς από τη δουλειά της.

Ζωγράφιζε.

Όταν της ζωής για μία γυναίκα μονάχι είναι συνθήκες πολύ σκληρές.

Έπρεπε και ήθελε να φθάσει ο ένας ώριμο σκοπό αλλά δεν εύρισκε το δρόμο.

Έργαζόταν μ' επιμονή και με μία σιδηρένια θέληση επιβαλλόντως στον εαυτό της σκληρές θυσίες να να υποφέρει να φθάσει προς το μακρινό φωτεινό σημείο της ευτυχίας.

Κι' ενώ θριαυόταν ο' αυτή την υπέρτατη εργασία, της ήρθε μία πρόσκληση από μία φίλη της η οποία ήταν μόνη στον κόσμο και σοδαρά άρρωστη.

Κι' αναγκάστηκε να θυγί από το καθήκον της, να τρέξει άρρωστα, δειλά άτι' τον ένα γιατρό στον άλλο, έπειτα για μία μεγάλη περίοδο μπρός και πίσω σε μία κλινική κι' έτσι να έρθει σε επαφή από τη μία μεριά με τόσες δυστυχίες και από την άλλη μεριά με το ανθρώπινο πνεύμα που προσπαθεί να νικήσει και να κατακτήσει τη φύση. Τέλος έπληξε σε δικηγόρους για συμβουλές και να τακτοποιήσει τις τελευταίες βελαντίες μίας ετοιμοθανάτου.

Βρέθηκε μέσα ο' ένα συμπλέγμα δυστυχιών και ανθρωπίνων πόνων, ο' ένα άγνωστο με ανθρώπινες ανάγκες.

Όταν η θέληση επέφερε, όταν η φίλη της ανέπαυθη με το θάνατο, η νέα μας θλιμμένη, κουρασμένη γούρφη να επιστρέψει στο κρουαζιερό της και να ξαναπαίσει τη δουλειά της.

Τα μολύδια και τα πινέλλα είχαν μείνει αμεταχείριστα τώρα και τόσο καιρό. Άλλα δεν κατάρρωνε να τα ξαναμεταχειρισθεί: δύο μάτια γαλάνα την άνησυχούσαν.

Πολλές φορές παρατούσε πινέλλα και πινάκια για να κάνει μία βόλτα στην πόλη προς άναζήτηση μιάς επιθυμητής συναντήσεως. Σ' αυτούς τους μακρινούς περιπάτους και αναζητήσεις έδωσε νύκτα πρόσωπα, πρόσωπα ξεκαθμένα ή μη επιθυμητά, αλλά ποτέ της εκείνο που έβλεπε να βρή.

Και όσο περισσότερο η τύχη αρνιόταν να τη βοηθήσει, τόσο πιο πολύ η επιθυμία της να γνωσθεί, να πληροφορηθεί και να νιώσει καλύτερα κάποιον, ο οποίος της έφτανε δυνατός, περιφανής, δόξιος για το πνεύμα του και την ικανότητά του, την άνησυχούσε.

Ήταν πράγματι ένας άνθρωπος εξαιρετικός αυτός που της έκανε έντυπια και τα έμπροσθα που έμπανταν μεταξύ τους, δεν έκαναν άλλο παρά να γιναντινούν την περιέργεια και το έν-

διαφέρον ως που κατόνταν να μετατραπούν σε μία σφοδρή επιθυμία.

Έτσι βρέθηκε μία μέρα έρωτεύμενη μ' ένα πρόσωπο, το οποίο αυτή είχε κρίνει πολύ ανώτερο από τα άλλα τόσο στο πνεύμα όσο και στην καρδιά και από το οποίο δεν είχε δεχθεί παρά μονάχα ένα χαμόγελο και με τον οποίο δεν είχαν ανταλλάξει παρά μονάχα μερικές κουβέντες.

Η μοναξιά τώρα αύξανε την άνησυχία της.

Όλες οι φυσικές διαταραχές οι λύπες για τη φίλη που πέθα-

πορούσε να κάνει σε μία άρρωστη που του ζητούσε τη βοήθειά του.

— Βέβαια, είπε ο γιγρός κι' έγέλασε με την έκπληξή της. Παρακαλώ.

Και την έμπασε στο ιδιαίτερο δωμάτιο εξετάσεως.

— Βγάψτε το φόρεμά σας, δεσποινίς; της είπεν η νοσοκόμος.

Να γδυθεί; Αυτό δεν το είχε σκεφθεί ότι θα έπρεπε και να γδυθεί, να δείξει το γυμνό της κορμί μπροστά στα γαλάνα μάτια του γιατρού, αυτά τα μάτια που της ά-

— Κι' εδω;

— Όχι.

— Άς εξετάσω με το σπικότι. Άναγνέστε δυνατό.

— Άι.

— Έδω πονάτε;

— Ναι, λιγάκι.

— Έν τούτοις δεν βλέπω τίποτα. Ίσως μικρά ενόχληση του σπικούτι. Τίποτα το σοβαρόν. Ντυθείτε.

— Ενοίωσε το βλέμμα του να την παρακολουθεί πίσω από το παραβάν.

— Έντύθηκε βιαστικά. Έπανεκτιμασε με τα ρούχα που φόρεσε λίγο το πνεύμα της κι' έλασε την τρεμούλα που την είχε πάρει από το κεφάλι ως τα πόδια.

Κι' όταν ένοίωσε τον εαυτό της πια καλά, επέστρεψε στο γραφείο του.

— Πολύ καλά, είπε εκείνος με μία γλυκύτητα στη φωνή και στη ματιά.

— Ήταν το ίδιο «πολύ καλά», που είχε ακούσει πάνω από το κρεβάτάκι της εξετάσεως.

— Είμαι εύτυχης που δεν έχετε τίποτα το σοβαρό. Άν έχετε λιγάκι αδυναμία από τότε που σας ξαναείδα την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε...

Με τη διαίτα που θα σας δώσω να κάνετε θα επανέλθετε στο χρώμα σας και στην πλήρη αποκατάστασή της υγείας σας.

— Εύχαριστώ.

Ο γιατρός έγραψε τη συνταγή.

Την κύτταξε τώρα κάπως περίεργα που έγραφε.

Είχε γδυθεί για πρώτη φορά μπροστά ο' έναν άνδρα, ο' έναν ξένο, ο οποίος την κύτταζε όχι μόνο με τα μάτια του γιατρού, αλλά και με τα μάτια του ανθρώπου.

— Έκείνος έδιπλωσε τη συνταγή και της την έδωσε.

— Πόσα σας φείλω, γιατρέ; — Τόσα.

— Έβαλε αυτά που της είχε πει ο' ένα φακελλάκι και τα ακούμπησε επάνω στο γραφείο.

— Επήρε τη συνταγή, το έδωσε το χέρι, της το έσφιξε κι' έφυγε.

Σαν αυτόματο προχώρησε προς τα εκεί και έδωσε τη ζακέτα της.

— Και το φουστάνι σας, παρακαλώ, επέμενε η καλή έκλειψη γυναικά, και τη βοήθησε.

Μ' ένα διαταγμένο, κατακόκκινο, μισογυμνισμένο ή ένα κομψοτερόν, πλούσιο το κρεβάτάκι της εξέτασε.

— Σαπλώς.

— Και τώρα άς εξετάσω με το θώρακα, είπε ο γιατρός. Καθίστε. Άναγνέστε δυνατό.

Οι άναγνέσεις της ήσαν ανασταναγμική γεμάτη ριπή που την άγγιζαν στη ραχοκοκαλιά και βόσκουσαν επάνω στο κορμί της τ' αυτή του γιατρού.

— Σαπλώς.

— Άρπαξε τη συνταγή από τα χέρια του φαρμακοποιού, έζητησε συγγνώμη κι' έδωκε βία στική από το φαρμακείο.

Τώρα τα πόδια της έτρεμαν από χαρά.

Ξεδίπλωσε τη συνταγή κι' έδιάδωσε.

— Άγαπώ, μου.

— Ύπερφο περισσότερο από ούς. Όσο κι' αν προσπαθούνα να σας συναντήσω δεν το κατάρθωσα.

— Ήμουν εύτυχης που σας είδα να μπαίνετε στο γραφείο μου. Είμαι περισσότερο εύτυχης που κατάλαβα τώρα και τη δική σας άρρώστεια.

— Τι πράγμα είναι αυτό που έπαθε, εκόκπετο η νέα. Να γδυθεί, να ντυθεί, να εκτεθεί μπροστά στα μάτια ενός ανθρώπου που άγνωστο.

— Ο θώραξ είναι πολύ καλά. Άς δούμε τώρα την κοιλία.

— Σαναοσκάπε γρήγορα το στήθος της, και η νοσοκόμος της ξεκαθάρισε την κοιλία.

— Νοιώθετε κανένα πόνο εδω; — Όχι.

ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΥΑ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΙΠΟΤΕ ΝΕΩΤΕΡΟΝ

Όπως έγραψαν οι έφημερίδες εις το Σαιν Μορίς της Ελλάδας ο περίφημος γερμανός μυθιστοριογράφος Έρικ Μαρίο Ρεϊνάρκ, συγγραφέας του «Τίποτε νεώτερον από το Δυτικόν μέτωπον» και του «Καρόνι», ένωμειυθη πάλιν μετά τριετίαν την πρώτην σύζυγόν του.

Και ένας άγγλος δημοσιογράφος τόν ήρώτισε:

— Και κατόνιν, κύριε;

— Κατόνιν, άπέντηνος ο Ρεϊνάρκ, τίποτε νεώτερον.

ΜΕΘΥΣΙ

Ο γνωστός γάλλος ήθοποιός Πιέρ Φρενελ άφηγείται ότι όταν τελευταίως εύρίσκετο στο Λονδίνο έπιστρέφει ένα θράσύ του ξενοδοχείου του όταν άντελήθη ένα μεθυσμένο που άμυνίζόταν άρκετν ή ώρα να δαλίη το κλειδί του στην κλειδαρότρηνα του σπιτιού του αλλά δεν το κατάρρωσε. Ο γάλλος ήθοποιός τον πληροφορεί για να τον βοηθήσει, αλλά είδε ότι ο μεθυσμένος κρατούσε την πίπα του αντί κλειδιού.

— Τι κάνατε; τον ρώτησε. Με την πίπα σας προσπαθείτε ν' άνοίξετε την πόρτα;

Και ο άλλος, άπονονώντας:

— Συφορά μου! Θα κάνω να το κλειδί μου.

Ο ΔΥΣΤΥΧΗΣ ΠΟΥ ΦΩΝΑΖΕΙ

Η γνωστή γαλλίς ήθοποιός Μαρσέλ Ζενία που είναι μπέτερ, άφηγείτο πρό ήμερών το έζης άνεκδοτο του παιδιού της:

— Ο μικρός Ζάκ — έπτά έτών — έτρεξε στη μπέτερ του και της είπε:

— Μαμά δώ μου γρήγορα ένα φράγκο γι' αυτόν τον καμένο που φωνάζει στο δρόμο...

— Πάρε, παιδί μου, αλλά γιατί φωνάζει;

— Θέλει να πουλήσει καραμέλες.

ΛΟΓΙΚΟΝ

Η δακτυλογράφος μπαίνει έξωγυμνημένη στο γραφείο του διευθυντού μεγάλης εταιρίας και φωνάζει:

— Κύριε διευθυντά, δεν άνέχομαι να με φιλή δια της θιάς ο υποδιευθυντής.

Και ο διευθυντής άφηρημένος:

— Μα, δεσποινίς, δεν μπορώ να τα προσφάνω όλα μόνος μου.

ΠΟΙΑΝ ΑΠ' ΟΛΕΣ;

Ο περίφημος γάλλος πυγμαχός Τζό Λιούις προτίμη — αντίθετα από όλους τους ομοφύλους του — τις μάρες. Πρό όλην ήμερών όμως έπληνε στο φίλο του Τζιφ Ντίξον και το έζωμο λογιότο στενοκαρμύμενος:

— Έλαβα μίαν άνώνημον έπιστολή. Είμαι τρομερά άνόητος.

Κάποιος με άπειλει πώς θα βγάλ ήν ν' άουτ άν έξασκοι ήσων άν έχω άσέκεις με την μαύρην υπέρπριτα του.

— Έ! άφες την ύπνέτρια! παρέρησας ο Τζέφ Ντίξον.

— Εύχαριστώ, είπε ο πρωτοπυγμαχός, αλλά ποίαν;

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Η παντρεμένη στη λεύτερη:

— Όποτε άρραβωνιάστηκες; Και πότε με το καλό ο γάμοι;

— Ό... δεν βιάζομαστε... Είμαστε άκόμα πολύ νέοι...

— Άοχημα... Πολύ άσχημα, άγαπητή μου... Ο σύζυγος έινε σάν το παγωτό. Άν δεν το φάς γρήγορα, σού λύνει και τ' άνάτη...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Ο άείμνηστος λογοτέχνης Παύλος Νιρβάνας ειργάζετο ως γνωστόν στην «Έστια» και έθαναν πότε στο Μαρσούρι, πότε στο Χαλάνδρι και πότε στο Φάληρο. Κάθε πρωί λοιπόν που ξεκινούσε για το γραφείο του, σκεδίαζε μέσα στο Λεωφόριο ή στον ήλεκτρικό το θέμα του χρονογράφου του. Πολλές δε φορές ένα άόληματο γεγονός που άπ' όλους τους συνταξιώτες του περνούσαν άπαρατήρητο, το άπάνευμα έπαιον την τιμήν ενός γλαφυρού χρονογράφου στην άπογευματινή συνάδελφο.

Ένα πρωινό, κι' αυτό συνέβη δυό μήνες κοντά πρό της θανάτου του, μέσα στο δαγόνι του ήλεκτρικού άκουσε δυό να συζητούν γι' αυτόν.

Είκεν ως γνωστόν άρωστήσει και έπ' μαν — άν καλώς θυμολύμεθα — έδόμοδα δεν είκε γράψει το συνθησάμενο του καθέρινον χρονογράφου.

— Θα τ' άντιδέρ κι' ο Νιρβάνας, έλεγεν ο ένας.

— Έ, καιρός του είναι, είπεν ο άλλος.

— Θάνατ μεγάλος βέβαια...

— Δεν λες μορμολύκειο. Ή μουντα παιδί του σκαλείου, σάν θυμάμαι που ο πατέρας μου δάσας το χρονογράφημα του κάβε έράδην μεγαλοφώνως στη μπέτερ μου.

Ο Νιρβάνας που άκουσε αυτό τη σποκομυθία δεν είπε τίποτα. Χαμογέλασε ίσως ήικρόχρολα και άμέσως σκεδίασε το άπογευματινό του χρονογράφημα.

Αιτηρήσθ' μάλιστα στο γραφείο της «Έστίας» αυτά που άκουσε. Με τέτοιο χρονογράφημα δεν είδε το φάος.

Ένας γρηναίος, γρηναίτερος του συνάδελφός στην «Έστια» που τον ρώτησε γιατί δεν έγραφε τίποτα πάνω ο' αυτό, ήπρε την έξης απάντησι:

— Άν τώγραφω, θα μ' έπνιγε ή μελαγχολία, άν δε το διαδάξας εού θα έπρεπε να παραγγείλουν και την κάσσα σου...

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ... ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Σε μία ταβέρνα δίπλα άπ' ένα κεντρικό θέατρο κάθε θράδου, και τώρα άκόμα, συγκεντρώνονται μερικοί δημοσιογράφοι που μεταξύ ενός μεζέ κι' ενός ποτηριού κρασί δρίσκουν τη διηγήσιν ενός ήτοις άναδελφού.

— Ένα θράδου διηγείτο πώς σ' άλυσθες από ένα γκάγκστερ στη Ν. Ύορκη, όχι μόνον δεν το ήπρε εκείνο το πορτοφόλι που κατά σ' άμψιων είχε μέσα και έφ' τα χιλιάδες δολάρια, αλλά ύστερα από μία περίεργη σποκομυθία τον έγιναν και φίλο.

Ο νεώτερος της συζητήσεως άκούοντας την άφηγησιν εταρπίκε. Οι άλλοι που ήσαν το φάνησμά του για ένα είδος άποδοξίας της άφηγησεως, γελάσαν ως εκ συνήθους.

Και ο άφηγηόμενος που άπέδωσε τα γέλια τ' άν συνάδελφον του στο παταγώδες φάνησμά του νεώτερου, συνέχισε.

— Έείδ' σου κι' άλήθεια είπα. Και όλοι έν κορώ.

— Όύτε Κόναν Ντούλ να ήσων να!

Μα ο γρηναίος συνάδελφος δεν έθύμωσε κι' εύσυνεως μίαν ήλν, ήλν του ήτοριαν π' άμυθιστορηματική!

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

Το βράδυ του χορού τ' άν Συναγών τ' άν «Άκροπόλ» μία θεατρική δεσποινίδα έλπίσασε το τραπέζι άνός βετεράνου της λογοτεχνίας μέσα γιά να το πωλήσει λαχεία.

— Πάρτε αυτό το λαχείο, κ. Θ. Είμαι τυχερή ξέρετε και θα κερδίσετε.

Και ο παλιός λογοτέχνης μίας παρέρησε:

— Άμ άν ήσων, παιδί μου, τυχερή, έπρεπε να μ' είκες άναρ σου. Έτσι μόνον θάνα κι' έγώ τύχη από σένα.

Το γήρας ού μόνον κλπ.

ΟΤΑΝ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΞΕΠΕΡΝΑ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

ΕΥΑΡΜΟΣΤΟΝ ΖΕΥΓΟΣ

Όλα τα περίεργα και τα έξωφρενικά μονάχα από την Άμερική μ' άς προέρχονται.

Ήδη άνηγγέλησαν από το Μιαμί Μπής της Φλωρίδας οι άμοι του Μπέλλου Κούρτς και της δεσποινίδος Ντί φλ.

Το ζεύγος άμως βλέπετε στη φωτογραφία έχει κάτι ώριμες νεες.

Ένα έρημο σημείο κοντά στα σύνορα. Έκεί ο άμαξός έντρομος είδε την ήθοποιό και τόν έραστήν της να φορούν σκι και να έξασφινίζονται πρός το ρωσικόν μέρος ενώ ένύκτινε.

Η έρευνα της κυβερνήσεως άπεκάλυψεν ότι ο συνοδός της ήθοποιού δεν ήτο ο κομμουνιστής συγγραφέας, αλλά ο γινστός ήμπερσάριος Γιοσιμόζα Γινάιντα.

Τα Σοβιέτ άνήγγειλαν ότι σ' ανέλαβαν και έφ' ήλκαςιν επί του έδδφους των τήν ήθοποιό και τόν συνοδόν της, αλλά ή ίαπωνική άστυνομία υποστηρίζει ότι ή φυλάκισις αυτή είναι φαινομενική και ότι ή Γιοσκι και ο Γιοσινά συνεχίζουν την έρωτικήν περιόδειαν των.

Την τελευταία άμως στιγμή, παρουσιάσθησαν δυό κύριοι, οι όποιοι άρπαζαν τόν Ζώρς δια της βίας και τόν κατέδασαν ές σκάλες και τόν έθαλαν σ' ένα αυτοκίνητο.

Το πλήθος παρά λίγο να λυντάρη τούς άπαγωγείς του άν δεν επενέβαινε ή άστυνομία.

Ποιοι ήσαν οι δυό κύριοι; Άπ' άλυστ' άντηρώσεως της άσφαλιστικής εταιρείας, στην όποια είχε άσφαλισθ' ο Ζώρς γιά δυό εκατομμύρια δολάρια.

Η εταιρεία θά ήταν ύποπρωμένη να πληρώση άν σποκωνότανε άμέσως το σποόν σ' άνός κληρονόμους. Γι' αυτό και τόν έμυόδισε.

Η διαθήκη άμως τόν έκανε ένδοξο και άπό το βράδυ έκείνο το ήπποδρόμιο, στο όποιο έργάζεται κάνει χρυσές δουλείες, ο δε μισός του έτρίπλισάδελφ.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Είς την Νορβηγίαν έτελέσων την περασμένην έβδομάδα μιά δική η όποια είχε συγκαλήσει άλλόκληρον την χώραν. Ο Λουδοβίκος Ντάλ, δήμαρχος της πόλεως Χούκο άπέθανε την 15ην Αυγούστου 1934, μόνος μάρτυς δε τού θανάτου του ήτο ή κόρη του «Γυκεμπορ, η όποια άφηγήθη ότι άνεπαύετο είς την άμμουδιαν ενώ ο πατέρας της κολυπούσε.

Η νεκροψία άπεκάλυψεν ότι ο Ντάλ δεν είχεν είς τούς πνεύμονας άρκετόν νερό πού να δικαιολογή τόν πνιγμόν του και έπί πλέον ότι κανένα άλλο ίχνος δεν έζήγνυσε τόν θανάτον του.

Όλη η οίκογένεια του έπέδιδε με πάθος είς τόν πνιγμό μιστόν και άπεδύεθη έπ' άμψι φιλί της «Γυκεμπορ κρατούσε πολύ πρό τού δυστυχήματος ένα σφραγισμένο φακέλλο τού όποιο το περιεχόμενον, συμμέ-

δυσαναλογίες ύφους, διότι δ' μ' έμν γαμψός έχει ύψος μόνον 1.29 το μέτρον, η δε νύφη έινε ήψηλ' δυό μέτρα.

Πολλοί έρώτησαν πώς θα κατόρθωνι ο γαμψός να φιλή τη νύφη.

Μερικοί άπάντησαν ότι πρέπει να κουβαλή και μιά σκάλα μαζί του.

Έκείνη τότε με το χαμόγελο στα χείλη γιά να τούς διαφύσει ότι κι' αυτό είναι εύκολο, έσκυφε, έόκησε στα χέρια της τόν γαμψό σάν παιδάκι και τόν έφίλησε.

Όποτε τίποτα δεν ύπάρχει το δύσκολο και το άκατόρθωτο.

ΚΕΡΑΣΙΑ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Ένας γεωπόνος της Φλωρίδος έπειτα από πολλούς κόπους κατάρωσεν να άναπαράγουν και πέλωρα κερσάσι από μέγεθος ροδάκινων.

Κανείς δεν έπίστευσε ένα τέτοιο πράγμα, γι' άν ένόμισαν ότι θα έπρόκειτο περί τζάνερου.

Όταν άμως έδοκίμασαν τα κερσάσι του, τόν συνεκάρωσαν γιά την ύπομνην του.

Έκείνος τότε τούς ύπεσχεθη ότι πού χρόνον θα τούς καλέρη να δοκιμάσουν μιά καινούργια του έπιτυχία: άολάδια σκίμματος πεπονίου!

Η ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

Το Τόκιο άνεστατών με τας περιπετειάς και την φυγήν της Γιοσκι Όκάντα, της άποστολής έμπαλντ, άκόμα και όταν φορή έλκος το ζήτημα κατά τόν έξης τρόπον: Έχει μέσα εις την τάντα της ένα ζευγάρι παπουτσά, τα όποια φορεί όταν πησάσι στο Πανεπιστήμιον και τα θάναξ' μόλις φύγει εκείθεν.

Την περασμένην καιρό γυρίζε έμπαλντ, άκόμα και όταν φορή έλκος το ζήτημα κατά τόν έξης τρόπον: Έχει μέσα εις την τάντα της ένα ζευγάρι παπουτσά, τα όποια φορεί όταν πησάσι στο Πανεπιστήμιον και τα θάναξ' μόλις φύγει εκείθεν.

Την περασμένην καιρό γυρίζε έμπαλντ, άκόμα και όταν φορή έλκος το ζήτημα κατά τόν έξης τρόπον: Έχει μέσα εις την τάντα της ένα ζευγάρι παπουτσά, τα όποια φορεί όταν πησάσι στο Πανεπιστήμιον και τα θάναξ' μόλις φύγει εκείθεν.

Αμλέτος

10^{ον}

(Τελευταίον)

Έτσι ο 'Αμλέτος έφθασε στο παλάτι την ώρα ακριβώς που γινόνταν η κηδεία της βασίλισσας νέας με τη φροντίδα του άδελφού της Λαέρτη. Την πομπή ακολουθούσαν ο βασιλιάς, η βασίλισσα και ολόκληρη η Αύλη.

Ο 'Αμλέτος βέβαια δεν ήθερε τί εσημείωνε όλη αυτή η πομπή, αλλά σταθερά παραμέρα, μη θέλοντας να διακόψει την τελετή. Είσε τή άνθη να σωρίζονται βουνα πάντα από τον τάφο της όπως συνήθιζε τή στή ταφή παρθένων και τή βασίλισσα να ρίχνει άνθη κλαίοντας.

—Χαίρε, Όφελια, έλεγε. Ο 'Αμλέτος μου έπρεπε να γίνη ούζυγός σου και τή άνθη αυτά έπρεπε να σκεπάσουν το νυφικό σου κρεβάτι. Και τώρα τή ρίχνω πάντα στο άνοιχτό τάφο σου.

Και είσε ακόμα ο 'Αμλέτος τόν αδελφό της νεκράς να κλαίει απαρηγόρητος και να πέφτει μέσα στον τάφο της την ώρα που τόν έθαλναν με χώμα σαν να ήθελε να ταφεί μαζί της. Και ο 'Αμλέτος ένοιωσε πάλι τόν έρωτα που είσε για τήν Όφελια και δεν άνεχόταν τή λύπη του αδελφού της γιατί πίστευε πως τήν άναψωσε περισσότερο από χίλιους αδελφούς.

Πήδσε λοιπόν μέσα στον τάφο και άρχισε να θρηνή με περισσότερο πόνο από αυτόν.

Ο Λαέρτης όμως άνευγνώρισε τόν 'Αμλέτο που θεωρούσε υπεύθυνο για τή θάνατο του πατέρα του και της αδελφής του και τόν έπιασε άπειλικά από τή λαιμό, αλλά οι παριστάμενοι έσπευσαν και τούς χώρισαν.

Και ο 'Αμλέτος έσκηκολούθησε να θρηνή για τήν Όφελια, λέγοντας πως κανείς δεν μπορεί να τόν καταγορή για τή θάνατό της.

Έτσι οι δύο νέοι συμφιλώθηκαν προσωρινώς.

Εκτός όμως του πόνου του Λαέρτη για τή θάνατο του πατέρα του και της αδελφής του, υπήρχε ο βασιλιάς, ο αίσχος θείος του 'Αμλέτου, που σκεδίαζε τήν έκδωσι του νεαρού πρίγκιπας. Αυτός έπαισε τόν Λαέρτη να καλέσει τόν 'Αμλέτο σ' ένα φιλικόν άνωγα ξειμαχίας και όταν ο 'Αμλέτος δέχθηκε τήν πρόσκληση ώρισθη η ημέρα της συναντήσεως.

Στόν άνωγα αυτόν παριστάτο ολόκληρη η Αύλη, αλλά ο Λαέρτης, υποκινηθείς από τόν βασιλιά, είσε έτοιμάσει ένα διπλωματικό έργο. Κατά τή διάρκεια του άνωγας οι αλληκοι έδωσαν μεγάλα στοιχεία υπέρ ενός ή του άλλου άντιπάλου, γιατί και οι δύο νέοι ήσαν θαυμαίοι ξειφιομάχοι.

Ο 'Αμλέτος είσε διαλέξει τή ζήφω του μη υποπευόμενος τήν άπάντη του Λαέρτη από τή φροντίζοντας να εξετασθή τή ζήφω του που άντι να είσε άμυλο όπως είσε πάντα στους φιλικούς άνωγας ξειφιασίας ήσαν μυτερό και διπλωματικό.

Στίν αρχή ο Λαέρτης ήφανε τόν 'Αμλέτο να σημειώη έπιτυχία και ο βασιλιάς είσε ταχθεί με τή μέρα του 'Αμλέτου σκεπτικίζοντας μεγάλα ποσά ύπερ αυτού.

Σέ άλω όμως ο Λαέρτης άρχισε έπιπυθέμενος και έκτύπησε τόν 'Αμλέτο με τή διπλωματικό έργο του, τραυματίζοντας τόν θανασίμως.

Ο 'Αμλέτος θυμωμένος, αλλά μη γνωρίζων ολόκληρον τήν άπάντη άντίλαζε τή δόλο έργο του με τή θανατηφόρο σπαθί του Λαέρτη, τόν κατεδίωξε και τόν έκτύπησε.

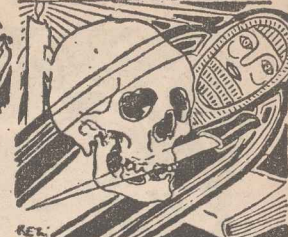
Έτσι ο Λαέρτης έπιασε μόνος του στή παγίδα που είσε στίσει.

Έκείνη τή στιγμή η βασίλισσα άντελήφθη ότι είσε διπλωματισή.

Χωρίς να τήν προσέξει κανείς, ήπια

Το Μυστικό της Σαρκοφάγου

9^{ον}

Με μία ματιά διέκρινε πράγματι ότι του έλειπαν πάνω από τή τραπέζι οι ταυτόπτες που είσε ύπογράφει τή άπάντημα.

—Ανοίξε άμέσως τή γραμμή κι άρχισε να ρωτά τή κέντρον.

—Δεσποίνε... γρήγορα, έδω η 'Ασφάλεια, κάποιος μάς τηλεφώνησε πρό όλιγου. Μπορείς να μάς πτες ποίος αριθμός τηλεφώνουσε;... Πώς; Τι είπατε; Η 'Αυστριακή πρεσβεία; Κάνετε λάθος. Όχι;

—Ακούμπησε τή ακουστική κι ήπηρε τόν άριθμό της 'Αυστριακής πρεσβείας.

—Εμπρός. Πτες, παρακαλώ, ποίος στή πλέχων; Ποίος; Ο θυμωός της 'Αυστριακής πρεσβείας; Σεις τηλεφωνήσατε πρό όλιγου; Όχι; Ένας άστυνομικός; Και πως τή ζήτησε ότι ήσαν άστυνομικός; Σας έδειξε μία ταυτότητα και σας παρεκάλεσε να μεταχειρισθή τή πλέχων; Πάστες τόν γρήγορα. Πάστες τόν. Είσε άπάντη. Πώς; Έσπυγε με ταυτοκίνητο τή πρεσβεία;

Ο Διοικητής άκούμπησε τή ακουστική.

—Μα επί τέλους, πτες μου, κ. Χόλμς, ποίος είσε αυτός ο άνθρωπος; Είπατε πως τόν ζήτησε.

—Πάντως τ' άνομά του δεν είσε ούτε αυτό που σας είσε, ούτε αυτό που θα σας πει. Πάντως με τή άνομα που θα σας πει είσε γραμμένη στα θείλια σας και έχετε πικράν πείραν τόν αποδρασών του.

—Ποίος είσε; —Ο Λουδοβίκος Μαρμάν, ο διάσημος διέθνης λυσιόδότης.

Ο Διοικητής έπιασε πώς στήν πολυβράνα του.

—Και ζήτησε όταν άντε λήφθη πως ήσαν τόσο κοντά τή τέλος του σκέφθηκε πως θα άρισκόταν άκόμη άρκετό διπλωμάτιο στή μύτη του ζήφω του άρπαζόντας τή, έπέεθθη ένα γινόν τόν κούρζω θείου του και τόν έκτύπησε στήν καρδιά.

Έτσι έξπληρώσε τήν ύποσκει που είσε έδωσε στή πνεύμα του πατέρα του σκοτώνοντας τόν άπαίοιο δολοφόνο.

Ο 'Αμλέτος τότε αίσθανόμενος τή δύναμεις του να εξαντλούνται και τόν θάνατον να τόν πλησιάζη, έσπράχη πρός τή φίλο του 'Οράτιο που ήσαν θαπής σ' άλιν αυτήν τήν τραγική σκηνή και με τή σδυαμένη φωνή του τού είσε πως πρέπει να ζήρη για ν' άφηγηθή τή ιστορία στον κόσμο και να τόν δικαιολογήρη—γιατί ο 'Οράτιος είσε συγκινήθη τόσο που ήθελε να σκετωρή για ν' άνοδο τόν νεκρό πρίγκιπτα στον τάφο του.

Και ο 'Οράτιος ύποσχεθή ότι θα διηγήρη πιστά τήν ιστορία σαν ένας άνθρωπος που τήν παροκούλησε άνοδο ύπερ αυτού.

Σέ άλω όμως ο Λαέρτης άρχισε έπιπυθέμενος και έκτύπησε τόν 'Αμλέτο με τή διπλωματικό έργο του, τραυματίζοντας τόν θανασίμως.

Ο 'Αμλέτος θυμωμένος, αλλά μη γνωρίζων ολόκληρον τήν άπάντη άντίλαζε τή δόλο έργο του με τή θανατηφόρο σπαθί του Λαέρτη, τόν κατεδίωξε και τόν έκτύπησε.

Έτσι ο Λαέρτης έπιασε μόνος του στή παγίδα που είσε στίσει.

Έκείνη τή στιγμή η βασίλισσα άντελήφθη ότι είσε διπλωματισή.

Χωρίς να τήν προσέξει κανείς, ήπια

ΤΕΛΟΣ

Μύδα ή Σπίζι

Τό πράσινο χρώμα έλπας άρμονίζεταί επίσης με τή φουντουκί χρώμα.

Π. Χ. Άνοσμηλ με ζακέτα χρώμα φουντουκί με μπλουζα χρώματος πράσινο έλπας.

Άλλα και οι τόνοι οι κρασίοι θα προτιμούν και μάλιστα θα άναμψούν γκρι πέρλ.

Άν οι χρωματισμοί δεν άρέσουν πολύ, τή άνοσμηλ με ζακέτα μπορούν να πάρουν τή χρωματισμό που θέλει η κάθε μπουστά, κυματίζα με μία σειρά από χρωματιστές πέτρες που συγκρατούν τήν κίνησι.

Τά άλλα μπλουζάκια, τή όποια προτιμούν και μάλιστα θα άναμψούν ύπεροχα στή νεανική άμφιεσι.

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Πόσες και πόσες μπότες δεν ζήτησαν συμβουλές για τή κορίττω τους. Έπιασε φελούμεθα λοιπόν να τούς πουμε κάτι. Τά μάλλινα ύφασματα με ρίγες ή βούλες, τή όποια χρησιμοποιούνται τόσο πολύ σήμερα ως πρώτα φορέματα, μπορούν να χρησιμοποιηθούν πολύ καλά

Νέοι λογοτέχναι

ΣΑΡΚΑΣΜΟΙ...

Μ' ΑΝ ΚΑΠΟΤΕ...

Κρέπα βαρεία τόν ούρανό, παντού έχουν κοζάκοι, μάγκες και Ουρί, πνιγμένοι μες στίς ασπριντίνες, (άδει κανείς τόν πόνο δεν θυρεί...

Πόνο θορό κι' έγώ ο φτωχός κλείνω μες τήν (ψυχή μου, μ' άν κάποτε η χαρά δειλά, τήν όφι μου φέρει (τίσει, τού πόνου μου τή συννεφιά η άντη θα (ακορησι...

ΑΗΜ. ΚΟΥΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΑ

Ήρρη πιερόττοι, κολομίνες, κοζάκοι, μάγκες και Ουρί, πνιγμένοι μες στίς ασπριντίνες, (άδει κανείς τόν πόνο δεν θυρεί...

Έγιναν όλοι έρωτευμένοι, με χάριτη σκληρή καρδιά, παληάστοι άστειοι, μογιατισμένοι κοροπιώντας γύρω τους φιλά...

Πίνουν, ξεχνώντας τή μεράκια, κάτω άπ' τή μάσκα τής ψευτιάς, χίλιες καντάδες, στίς σοκκάκις, λένε στίς νιές τής γειτονιάς...

Σ. Β.

ΝΙ-ΤΑΓ.

ΤΟ ΡΗΜΑΓΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Στή μακρινή μου, ο λογιόμος, ταξίδεψε πα (τρίδα στο ρημαγμένο σπίτι μας με τήν κλεισμένη (πύλη) πούνα πνιγμένη άπ' τή ψηλά και θερμένη (χόρτα κι' ανάλαφρα στίς κάμαρες μπήκε, σαν ήλια (χτίδα.

Σταμάτησε στή τζάκι μας. Τά ζύλα ήσαν οδυ (αμένα στή τζάκι, που η μανούλα μου, τ' άδερφάκι (οι άδερφάδες ολόγυρα καθόσανε τή δρόμα τή θλιμμένα σαν έβρισκεν η χειμώνα πυκνές χιονοιονιφάδες.

Μά τώρα πιά στή τζάκι μας έλπευ σκέας όλη (μένες που τή χλωιά τους πρόσωπα στή χέρτα τους (σπριζώνουν) σά ζωγραφίες παλαικές με τής μορφές φου (γνέμενες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

ΜΑΝΩΛΗΣ ΟΥΓΚΟΥΛΟΖΗΣ

ΚΑΙ ΘΑΡΩ

Κι' ήσαν ένα σούρπου που χωρίσαμε. Ένα χειμνατικό δειλινό σαν τ' άποφινά. Τόν ούρανό τόν είσαν σκεπασί τή θορεία μούρα σένεσες τής μπόρας. Τά δέντρα γύρω, γυ (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

Άχ! σπίτι μας που ήμας και στέκεται λυ (πημένο) με τής δαυοσκίες, στήν αλή, ολάνθιμενες (θάγιες π' άλλοτε φώλιαζες χαρές και τήν τρεφών (αμένα) πικρή σου κανόν συντροφιά οι γκρίζες κου (κουβάγιες).

ΕΤΣΙ ΕΙΝΕ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κάποιος θορό είσαν νυνιστή σέ μία φιλική συντροφιά. Κι' ανόρημτα οι καρδίες τους κτυπούσαν με δυνατό παλμό, με τόν παλμό της άγάπης. Και τήν ίδια όραση στον έξωστο του φιλικού τόν οπτιμο, με μόνον μέρη τήν άγάπη, έδωσαν τόν όρκο τους: "Εγώ είσε γλυκόδεσμο αλλί..."

Μά τήν άν έπέρασαν από τότε τόσο χρόνια και τή καρδιά μου άρχισαν να φαίνονται τή πρώτη όραση μαγικά. Τι κι' άν έγινε τή βεσ νύχτες μέσα σε πρηνήμενες άγκαλιές και μέσω από δαυμένα χείλια, πάντα όμως με καρπές να έφανε να σταθεί μπρός μου, έτσι με τή μαλλιά σου ζέμελα που έ' άνεμίζαν στήν άνερα. Και θάρρης. "Ο! Τό νοιώθω, μου τή φανάζουν τή περασμένη..."

Οι νύχτες που τήν έφγνιζι λάμπει στήν ούρανό, μου τή λείε τή μονοπάτι που άλλωστε περνούσαμε μαζί, μου τή φιδίσει ο άνερας τή μονοπάτι που φανιούσαν δειλινό...

Και θάρρης. Δεν έρω άν βανι άνοισιαι κο δειλινό που τή λουλούδια έ' άνοιγουν κι' η ψυχή με ευωδιάζει. "Η πάλι σάν τή άποψήν χειμνατικό δαύδο που τόν ούρανό έχουν σκεπασί τή ούρανη τής μπόρας κι' η δροχή κτυπά τή κλειστή τζάκι του παραθύριου μου...

Κάθε έργο διαγωνιζόμενου πρέπει να ύπογράφεται με ψευδώνυμο. Σ' ένα άλλο δέ μικρό φάκελλο θα περιέχεται μέσο τή πραγματικό όνομα κι' άπ' έσω τή ψευδώνυμο με τή όποιο ύπογράφεται τή έργο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

Δ. ΒΟΥΓΛΑΡΑΚΗΣ

Η ΣΑΡΑΚΟΤΗ ΜΑΣ

Ο ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΜΙΚΡΟΣ

—Πέτρο, μην παίζεις με το σφυρί γιατί θα χτυπήσεις τὰ δάχτυλά σου.
—Κουτός είμαι ; Βάζω τὸ Μαρίκaki καὶ θαστὰ τὰ καρφιά !

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΕΙΝΑΙ

Χειμώνας εἶνε, καὶ τὸ κρῦο δαγκώνει,
καὶ γὼ γυνῶ με μπαλωμένο παντελόνι!...
Ὁ θάνατος ἀργὰ περιδιαβάει,
κι' ὅποιον ἰδεῖ,
εἰς ἦχον βραδύ,
νεκρῶσιμον ἀκολουθία διαβάσει,
καὶ τέτοια λόγια τοῦ ἀποτείνει:
«Ἐλα μαζί μου,
στὴν κόλασή μου...»

Ἐκεῖ θὰ βρῆς ἓνα τεράστιο καμίνι!...
Κι' αὐτὸς λοζὰ τόνε κυττάει,
καὶ σκεπτικός τοῦ ἀπαντᾷ:
«Θὰ ῥχόμουν. Μὰ ἄσε νὰ περάσῃ κι' ἄλλο ἔτος,
γιατὶ βαστάει τὸ παντελόνι μου καὶ φέτος!...».

ΛΕΣΤΗΣ ΟΡΑΣΚΟΣ

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΝΤΕΚΛΑΡΑΣΙΟΝ

Ἀγαπημένη μου Μαριῶ
μαζί θὰ κάνουμε χωριὸ
καὶ με τὰ κάλλη σου αὐτὰ
καὶ σὺ μ' ἔχεις λωλάνει.
Εἶσαι σὲ ὅλα μερακλιοῦ
κι' ἡ πιὸ καλὴ μου γιάδουκλιοῦ
ποῦ ἂν δὲν ἔρθουνε ζερβά
θὰ βάλουμε στεφάνι!

Καὶ ἡ ἐλπίς σου ἡ... τοακιστὴ
ποῦ τώρα τὴ Σαρακοστὴ
μεζὲς θὰ εἶνε σεδντακλὴς
στὸ μακαλά, γιὰ οὐζο.
Καὶ τὰ παχειὰ σου τὰ λαῖμα
ποῦ μοιάζουνε με... πιά-
(στρουμᾶ)
μ' ἐκανταντήσανε κουζοῦμ
νὰ μ' ἔχεις μπρός σου...
(σοῦζο!)

Ὅμως κι' ἂν ἐγὼ λωλὸς
γιαδρὸμ, τ' ἀγίζεις ἄσφα-
(λως)
καὶ σ' ἀγαπᾶ μ' αἰσθημα-
κι' ὄχι γιὰ πασατέμπο.
Κι' ὅταν ἀρχίζῃς μὰ τὸ ναι
στὸν καφενὲ τὸν ἄμανὲ
μπροστά σου τὴ φλα νᾶχουνε
Δανάη, Μένδρη, Βέμπο!...

Κι' ὅταν μερακλωθῇς κακιά
κι' ἀρχίσῃς μία ζεῖμπεκιά
—Ρὲ κόσμε ἀφιλότιμε
ἂν ἔχῃς μάτια θλέπε!—
Χορεύεις σὰ νᾶσαι... πτηνὸ
φτάνεις στὸν ἑβδομο οὐρα-
(νὸ)
καὶ δάξεις κάτω χίλιες δυὸ
Ποζέλλι καὶ Γκιουζέππε!...

Ταῦτα χωρὶς κουτσομπολιὸ
ὁ ΓΙΑΓΚΟΣ ἀπ' τὸ Κορδελ-
(λιό!)

Τῆς ἑβδομάδος τὰ συμβάντα
σ' αὐτὴ τὴ στήλη πάντα

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Πέρασαν οἱ Ἀποκρὲς με κέφι καὶ με μπριο
καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ θερμὸ παρ' ὅλο αὐτὸ τὸ... κρύο!
Σ' αὐτὸ, συνέτειν' ἀσφαλῶς, κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει,
οἱ στίχοι ποῦ ἐγράψαν φέτος στὸ Καρναβάλι.
Μιὰ στάσιν ἐπιθετικὴν οἱ ποιηταὶ μας τήρησαν
κι' ἄγρια τὸ σατύρισαν!...
Γίναν χοροὶ ἐπὶ... χορῶν, χοροὶ καλοὶ καὶ σκάρτοι
ἀπρὲς μιντί, καὶ προλονζέ, μὰ καὶ σουπράϊζ πάρτυ
Μὲ ντάμα χόρεψαν ζανθιά, μὲ ντάμα μελαφή
στὸ ντάνοιγκ ἢ στὸ σπῖτι τους κι' ἀκόμα στὸ... ταψί!
Ἐγλέντησαν λοιπὸν πολὺ κι' οἱ συμπολίτες ὅλοι
Ἀφοῦ τοὺς «ἐξαλάφρωσαν» κάπως τὸ... πορτοφόλι!
Καὶ τώρα ποῦφαγ' ὁ καθεὶς καὶ τὸ στερνὸ τὸ φράγκο του
Ὁ κάθε κατεργάρης πιά θὰ κάτῃ εἰς τὸν... πάγκο του!...

Ἀπ' τίς ἐλληνικὲς γιορτὲς ἰδοὺ ἡ... φθηνότερα
Γιορτάσαμε τὰ «Κούλουμα» τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.
Δὲν θέλεις κρέατα, τυριά, γλυκά, γιαούρτια! μὰ
τὴνε περνᾷς με... ταραμᾶ!
Ἐλίτσες, τρῶς, λίγο τουρσί στὴν εὐτυχία πλέοντας
ποῦ τὴνε γλύτωσες φθινὰ καὶ... πάει λέοντας!...
Ἐξέδραμον λοιπὸν προκτὲς ὅλοι σὺν γυναιξὶ
μὲ κάρρα καὶ με φορτηγά, με σοῦστες καὶ ταξὶ
κατέβηκαν στὴν θάλασσα κι' ἀνέβηκαν στὰ ὄρη
καὶ «ἐξ ἐφόδου» πιάστηκαν κι' οἱ ἀνοιχτοὶ μας χώροι.
Στήθηκαν πρόχειροι παντοῦ, πολλοὶ κα ταυλισμοί.
Εἰκοσιδύο πέσανε κανονιοβολισμοί.
(Μὰς λείει μιὰ στατιστικὴ ποῦ θῆκε στὰ Σεπόλια
ἀπ' τὰ τουρσιά, τὸ πιδ... σουζέ τὸ εἶχαν τὰ φασόλια!)

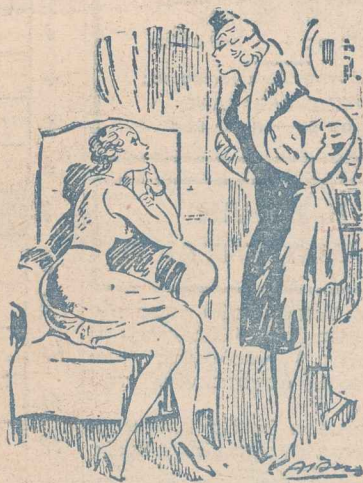
Κόσμο πολὺ συγκέντρωσε, φέτος, τὸ Κατσιπόδι
τόσο ποῦ ὅλοι τρώγανε κι' ἐπίνανε στὸ... πόδι!
Μὰ γέμισε καὶ τὸ... Δαφνὶ ἀπὸ ἑορταστὰς
—Λέν' ὅλοι πῶς τρελαίνονται νὰ πᾶν ἐκεῖ νὰ γᾶνε.
Ἡ Ἁγία Βαρβάρα ἔχει πιστοὺς καὶ πιὸ πολλὰς πιστὰς
ποῦ πάντοτε τὰ «Κούλουμα» μεθοῦνε καὶ τὰ σπᾶνε!...
Καὶ τὸ Χαλάνδρι γέμισε, ὁ Χολλαργὸς κι' ἡ Βούλα
Κι' ἐγλέντησε κάθε κυρὰ μαζί καὶ κάθε Δούλα
Καὶ ἄλλοι πήγανε στὸ Μέτς καὶ ἄλλοι στὰ Πατήσια
ποῦ... πάει ὁ δρόμος ἴσια!...
Ἐγέμισε καθ' ἐξοχίης τὸ δάσος κι' ἡ... πλατέα!
Οἱ οὐζυγοὶ ἐξέδραμον, ἔξω στὴν Κερατέα!
Καὶ χάρις στὴν θεοπέσια καὶ θεϊκὴ Λιακάδα
οἱ γέροι μας τὰ «Κούλουμα» γιορτάσαν στὴ Γλυφάδα.
Καὶ στὰ παλούκια χίλιοι δυὸ ἐφέτος διασκεδάσανε
οἱ μεθυσμένοι μας στοῦ... Ρ ο ὐ φ ἦπιανε καὶ τὰ σπᾶσανε.
Μὰ εἰς τοῦ Φιλοπάππου γλέντησ' ἡ Ἀθήνα πᾶσα.
Οἱ νεαροὶ γιορτάσανε φέτο στὴν Μαλακᾶσα!

Ἀρχισεν ἡ Σαρακοστὴ κι' ὅλοι νηστεύουν πάραυτα
Ὅμως, μὰς ἀναγγέλλονται ἀμέτρητοι χοροὶ
Μὰ κι' ἀρκετοὶ τὰ σμόκιν τους τᾶχουν ἀκόμη... ἄραφτα
—Ὁ! χρένοι! —Ὁ! καιροί!...
Λίγοι θὰ πᾶνε στοὺς χοροὺς γιατί νηστεύουν ὅλοι τους
Βλέπετε... ἀδυνατίσῃς τώρα τὸ πορτοφόλι τους
Κι' ὥστου ἰσοζύγιο νὰ θροῦνε οἱ κακομοῖροι
στὸ σπῖτι τους θὰ μείνουνε μονάχοι τους ὡς... Ὀμπροί!...
Κι' ἀκολουθοῦνε τῆς σοφῆς τῆς παροιμίας τὸ πνεῦμα:
«Νηστεύει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ ὅταν δὲν ἔχη... γεῦμα!...»

Τὸ μονοπάτι τῶν ψυχῶν λένε πῶς εἶν'... ἀδιάβατο!
Γι' αὐτὸ καὶ στὸ προχθεσινὸ τὸ πρῶτο Ψυχασάδατο
μιὰ χίρα ἐπεισόδιο ἔκανε με... λοφία!
Μὲς στὸ Νεκροταφεῖο!
Ἐκεῖ ποῦ πήγαν' ἡ φτωχὴ μ' ἓνα πιατάκι στάρι
στὸν τάφο τοῦ «ὑπερπροφίλου» με δάκρυα στὰ μάτια
τὴν ἀκολουθῆσ' ἀναιδῶς καὶ κάποιος πάλ ληκάρι
κι' ἐκεῖνη τὸν συμβούλεψε νὰ... πάει στὰ κοιμᾶται!
Μ' αὐτὸς ποῦ δὲν θὰ ἤθελε μαζί της νὰ... χρεῖσῃ
προτίμιο· ἓνα ραντεβού με τρόπο νὰ γυρέψῃ
Κι' ἡ χίρα ποῦ ἐθύμωσε κι' ἐγίνεκε... Λιοντάρη
τοῦ σπᾶει στὸ κεφάλι: τοῦ τὸ... πιάτο με τὸ στάρι!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Καὶ τί δικαιολογία βρῆκε ὁ
ἄντρας σου, ὅταν τὸν ἐπίασες
νὰ φιλήῃ τὴ δούλα στὸ στόμα ;
—Πῶς τὴν μύριζε νὰ δῇ ἂν εἶ-
νε μεθυσμένη !

ΘΕΑΜΑΤΑ

Καθ' ἅπασαν τὴν ἑβδομάδα ἐθεῶντο ὁμίλοι μα-
σκαράδων καὶ μεθυσμένων ἀνὰ τὴν Πλάκαν καὶ τοῦ
Ψυρροῦ.

Ἐπίσης ἐθεάθησαν πολλοὶ παραπαίοντες συνε-
πεία ὑπερβολικῆς οἰνοποσίας.

Πολλοὶ κατελήφθησαν... θεώμενοι τὴν γκαμήλα
καὶ ἐξεθεώθησαν οὐκ ὀλίγον ἀναμείνοντες τὴν...
διέλευσιν τῶν ἀρμάτων.

Δὲν ἐθεάθησαν μόνον οἱ δρᾶσαι μερικῶν κλοπῶν
ἀλλ' ἡ θέα τῶν κλαπέντων παρουσίαζεν ὄντως οἰκ-
τρὸν θέαμα.

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Οὐρανὸς μασκέ... λόγω τῶν Ἀποκρῶν. Ἄνεμοι...
εὐθυμίας καὶ βροχὴ κομπετί καὶ σερπαντινῶν εἰς
ὅλα τὰ κέντρα. Βροχὴ αὐγῶν... κρινῶν, κατὰ πά-
σης ὥραις καὶ οἶνου εἰς ὅλας τὰς ταβέρνας. Νυφά-
δες... χιόνος ὅπου κρῖα μεταμφίσεις. Πλευριτώμα-
τα ἀπειρα ὅπου... ἐλαφρὰ ἀμφίσεις. Θάλασσα...
πλατεῖα καὶ κέφι γενικὸν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα.

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ

ΣΕΡΕΤΗΛΗΚΙ

Γιάγκο, ἀγάπη μου χρυσοῦ
ποῦ οὐζὸ θὲς ἀντί κρασί
τὰ λόγια σου τὰ ἐξυπνα
μὲ κολακεύουν... κάργα!
Μὲ ἐνθουσιάζουν σὺν γυνὴ
ποῦ... μεραρχίεις συγκινεῖ
καὶ κάθε ἄντρα τὸν κρατᾷ
σ' ἀπόστασι... κι' ἀλάργα!

Πάντως ρὲ Γιάγκο σ' ἀγαπᾷ
κι' ἔχω καὶ ἱερὸ σκοπὸ
νὰ παντρευτοῦμε ὀπλοδὴ
νὰ μὴ μ' ἀφῇς... ρεσπῆ!
Ὅμως, σὺν τύχῃ καὶ μετὰς
ποτὲ σου νὰ μὴν προσπα-
(θᾶς)
νὰ λὲς τὰ λόγια τοῦ Μακρή
τοῦ φ'λου μας τοῦ Ὀρεσπῆ!

Κι' οὐτὲ νὰ εἶσαι... πετεινὸς
νὰ, σὺν τὸν Λάσκο ὀπλοδὴ
ποῦ ἔχει κι' ὕψος... ἄωρο!
Γιατ' ἂν χρωστᾷς στὴ Μιχα-
(λοῦ)
καὶ κανεὶς πῶς κυττᾷς αἰ-
(λοῦ)
θὰ ἐρωτεύωμαι κι' ἐγὼ
τρεις τὸ... εἰκοστέτταρω!

Εἶσαι μεγάλος πᾶ νὰ πῇ
καὶ ὅταν γίνεσαι στρουπὶ
ἄς πάει καὶ τὸ παλινάμπελο
φωνάζεις με μεράκι.
Γι' αὐτὸ σὲ ἀγαπᾷ κι' ἐγὼ
γιατὶ δὲν κάνεις τὸν... λαγὸ
μόνο σοῦ παίρνουν πάντοτε
στὰ γλέντια τὸ... σακκάκι!

Αὐτὰ, ἀνήμερο θηριὸ
σὲ γλυκασπάζομαι ΜΑΡΙΩ.

